

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90

En smuk
Sang

Forsattet af en Pige i Ravneshov, ved Ravn
Anne Kolsbatter.

Mel. Enhver som vil vide hvad Kjærlighed er.

En Ting jeg dig beder min elskede Sjæl, Bedrag ei din Kjærest' det gaaer dig ei vel, Gudsfrønt jeg er fattig og ringe af Stand, Thi Lykken saa snarlig forandre sig kan.

2. Jeg haver ei Rigdom, ei Guds eller Guld, Jeg er iblandt eder en fremmed, vild Fugl, Jeg er iblandt eder en fremmed Gjest, Men Herren mig hjælpe, han kjender mig bedst,

3. En Skaber vi have det ved du vel selv, Han deler sine Gaver til hvem som han vil, Den Rigdom du haver, dig Herren har gi'et, Naar han det gjentager hvad kalder du dit.

4. Jeg har dig paaminde med Suk og med Graad, Men jeg er for ringe det kan jeg forstaa, Du svared': for vil du opgive din Aand, For du nogen Anden leverer din Haand.

5. Mit trofaste Hjerte du længe har havt, Det Hjerte jeg haver og sæstet saa hart, At aldrig jeg Nogen kan bedre for-maa, For de den mig tvinger og Aanden opgaar.

6. Jeg gjerne vil ønske det over Enhver, Gud Fader dem unde den de haver kjær, Som de monne elske af Hjerte og Mund, Saa længe de leve til yderste Stund.

7. Thi havde du bedet til Herren med Flid, For du udaf

V box 19:569

Hjertet begjærede mig, Og havde du gaaet paa Guds Bei og Stie, Du havde ei øvet sliq Falckhed mod mig.

8. Jeg det maa bekkende, ei andet jeg kan, End du jo er riig og af høiere Stand, Thi Rigdom den er en bedragelig Ting, Ei andet os stiller end jeg er for ring'.

9. Tror du ei at Herren paa Regning har sat De syndige Eder, som du haver gjort, Paa det at du eenlig skal leve din Tid, For du nogen anden begjærer end mig.

10. Hvad vil du Gud svare naar Tiden gaar om, Og han dig henhfalder da for sig til Dom, De vigtige Løfter han træver af dig, Som du her i Verden udlovede mig.

11. Jeg maa dig ei dømme, Gud dommer selv mig, Men Gud mig bevare at gjøre sliq Svig, Vi begge behøver at tænke os om, Thi det er for sildig naar Gud holder Dom.

12. I hvor jeg mig vender i Sorgen jeg gaar, Hver Uge mig gjøres saa lang som et Aar, Thi naar jeg betænker hver Tid og hver Stund, Da haver du talt med to Tunger i Mund.

13. Da du mig indbildte at blive mig tro, Sif jeg strax fornemme at du holdt af to, Jeg tænkte du havde en bedre Forstand, End to at levere dit Hjerte og Haand.

14. De Dage er mange, de Timer er fleer, Og Tiderne lange naar Sorgen sig teer, Dog glædes jeg over at Gud er en Mand, Som over en Faderløs holder sin Haand.

15. Den Falckhed mod mig har været saa stor, Jeg tror ei din Lige kan findes paa Jord. Du mig mon begjære men tænkte vel saa: Den som haver Penge tilstedt jeg kan saa.

16. Fordi jeg er ringe foragt ikke mig; Tænk Herren han kjender saavel dig som mig. Jeg dølgt ei for dig min Ringhed og Stand, Det var dig bekkendt for du gav mig din Haand.

17. Det kan hver begribe, som har sin Forstand, To Dvinde kan ei forliges om en Mand, Jeg leer i mit Hjerte, Skjønt Sorgen er stor; Jeg mener du tænker at gistes med to.

18. Den Gne har Penge, som hjælpe sig kan, Saa længe hun strider hun vinder engang, Thi dine Paarørende sige vil saa: Du hende skal tage du Penge kan saa.

19. Du var ei den første, der blev saa utro, Men om du paa engang har beilet til to, Undskyldninger kan ikke hjælpe for dig, Saa sandt som Gud lever du sveget har mig.

20. Exempel mig viser at Rigdom gjør Mod, De fattig' de gjerne vil traae under Jod, Men Herren mig hjælpe, som ingen forsmaar, Jeg Rigdom og Glæde i Himlen vist faaer.

21. For min Skyld du vandret har mangen vild Stie, Saa du paa en Maade opsøgede mig, Jeg maa dig vel ynke for saadan Uro, Naar du haver delet dit Hjerte til to.

22. Dit trofaste Hjerte du lovede mig, Det har du opfyldt med List og med Svig; Men jeg vil til Herren levere min Sag, Han Sandhed frembringer for Lyset en Dag.

23. Løgnagtige Munde de er mig saa slem, Med Løgn og Fortrad de vil stille sig frem, De tænke at gjøre mig meget stor Skam, At de vil mig næse for Faderens Navn.

24. Det smertes mit Hjerte, det ængster mit Mod, At mange vil sige jeg har dig sorgjort. Lad Verden mig trænge med Løgn og Fortrad, Jeg glæder mig over Gud Sandheden ved.

25. Jeg skjotter dog ei din Familie saa stor, Skjønt du mig foragter, vil traae under Jod, Jeg veed Gud er riig og han hjælper mig ud, Han kan mig tilskikke mit daglige Brød.

26. Vi alle bør bede hver udi sin Stand, Vi Tiden kan leve saa lykkelig frem, Vi kunde omgaaes hver anden paa Jord, Saa vi kunde samles i Himmels Chor.

27. I Himlen jeg har en Formynder saa god, Han haver mig kjøbt ved sit Legem og Blod, Han troster mit Hjerte, Som Sorgen har klemt, Som du udi fire Aar listig har kjendt.

28. Nu vil du forbande og sige dig fri, At du aldrig haver begjæret mig, Men Herren skal vidne som Sagen forstaer, Han Sandhed frembringer naar Løggen bag staaer.

29. Jeg veed der er mange, som hjælpe skal dig, Som vil dig undskyldte du blive skal fri, Om tusinde Munde undskyldte vil dig, Saa sandt som Gud lever du sveget har mig.

30. Du synes du var en velagtendes Raad, Men nu har du gjort dig til gaaendes Raad. Thi du var som Ræven, der listet sig frem, Med Løfterne søde men Tungen var slem.

31. En Ven jeg i Himlen har bedre end dig, Som kaldes min Kristus og Frelser, Der finder jeg Glæde for min Uro, Der faaer jeg en Brudgom, som bliver mig tro.

32. Jeg Ondt dig ei under, det Herren selv veed, Effjont Tiden sig herefter ynselig teer, Jeg glad aldrig bliver før Sjælen til Gud Henkaldes og bliver besmykket til Brud.

33. Jeg glæder mig over at Gud er en Mand, Som Glæde for Sorg mig igjen give kan, Thi har jeg i Verden min Glæde forliist, I Himlen er Glæde, der bruges ei List.

34. Naars Sorgen den minder, da hjælpe mig Gud, At jeg da kan holde taalmødelig ud, Thi al den Modgang Gud mig skjenke vil, Jeg den modtager medens jeg er til.

35. Du mener at leve i Bestand og Prag, Mens jeg her i Sorgen er ganske forladt, Inedens jeg er paa den syndige Jord, Jeg glemmer vist aldrig den Falskhed sin stor.

36. Den Tid jeg her lever er ikke saa lang, Lad mig kun forsoges med Sorg og Modgang, Tænk Tiden os minder det blive skal saa, Vi alle frembringes for Dømmen at staae.

37. Du har et Stenhjerte, det ser jeg nu selv, Du agter selv ikke din dyrbare Sjæl, Gud hjælpe dig nu det ser farliggen ud, Du har dig saa ofte forbandet for Gud.

38. Paa det at du aldrig skal rygge din Tro, Men at vi tillsammans i Ægtestand skal boe, Og saa at vi begge skal leve i Fred, Til Døden os stiller og vi skal aafteed.

39. Den Skaal du mig skjenker jeg drikke maa ud, Mon den skulle være bestillet af Gud? Men jeg tror ei Herren vil saadant skal ske, At nogen skal Falskhed mod Trostab betee.

40. Den Visen har digtet har Sandhed fremsført, Fordi at mit Hjerte af Sorgen var rørt, Jeg gjerne vil sværge om Ære og Liv, At Alt det er Sandhed jeg skriver om dig.

41. Jeg slutter min Verse ensfoldig og kort, Effjont Mange fortryder jeg dette har gjort, Men Herren mig hjælpe, gjør Tiden ei lang, Saa er jeg fornøiet og slutter min Sang.

Tilfjeds hos M. Urdal.

Tromsø 1864. Trykt af J. B. Foss.